

Част 6: Как китайската комунистическа партия унищожи традиционната култура

The Epoch Times 20 декември 2004г.

Това е шестият от Деветте Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Предисловие

Плакат от кампанията „Критика към Лин Биао и Конфуций“ (AFP / Getty Images)

Културата е душата на една нация. Този духовен фактор е толкова важен за човечеството, колкото са важни физическите фактори като раса и земя.

Културното развитие определя историята на еволюцията на една нация. Пълното разрушение на националната култура води до края на нацията. Счита се, че древните нации, създали велики цивилизации са изчезнали, когато са изчезнали техните култури, макар хората от съответната раса да са оцелявали. Китай е единствената държава в света чиято древна култура и цивилизация се е развивала и предавала без прекъсване повече от 5000 години. Унищожаването на традиционната ѝ култура е непростимо престъпление.

Китайската култура, за която се вярва, че е предадена от Бог, започва с митовете за създаването на Небето и Земята от Пангу [1], създаването на човечеството от Нюя [2], описването на стотици лечебни билки от Шенон [3] и изобретяването на китайските йероглифи от Канджйе. [4]

„Човек трябва да следва Небето, Небето следва Дао и Дао следва природното“. [5] Даоистката мъдрост за единството на Небето и човечеството тече по вените на китайската култура. „Великото учение подпомага култивирането на добродетелта“. [6] Конфуций открива школа, за да обучава ученици преди повече от 2000 години и така предава на обществото конфуцианските идеали, представени от петте добродетели: доброта, праведност, благоприличие, мъдрост и преданост. През първи век будизмът на Сакямуни пътува на изток към Китай, поставяйки акцент върху състрадателността и спасението на всички същества. Китайската култура става все по-цялостна и задълбочена. Впоследствие конфуцианизмът, будизмът и даоизмът се превръщат в допълнителни вярвания на китайското общество и превръщат династията Танг (618 - 907 г. сл. Хр.) във връх на неговия просперитет и прослава, както е известно на всички на Земята.

Въпреки че в историята китайската нация е преживяла множество инвазии и нападения, китайската култура демонстрира голяма издръжливост и сила, и същността ѝ се предава във времето без прекъсване. Единството на Небето и Земята

представлява космологията на нашите прадеди. Общозвестно е, че добротата се възнаграждава, а злото се наказва. Въпрос на елементарна добродетел е да не правиш на другите това, което не искаш да ти бъде направено на теб. Лоялността, уважението към родителите, достойнството и справедливостта формират социалните стандарти, а петте кардинални добродетели на Конфуций – доброта, праведност, благоприличие, мъдрост и преданост - полагат основите на обществения и личен морал. С тези принципи китайската култура въплъщава в себе си честност, доброта, хармония и толерантност. Обикновените китайски надгробни паметници показват уважение към „Небето, Земята, владетеля, родителите и учителя”. Това е културният израз на дълбоките китайски традиции, включващи преклонение пред Бог (Небето и Земята), предаността към родината (владетеля), семейните ценности (родителите) и респект към учителите. Традиционната китайска култура търси хармония между човека и Вселената и поставя ударение върху индивидуалната етика и морал. Тя се базира на вярванията в култивационните практики на конфуцианизма, будизма и даоизма, и осигурява на китайския народ толерантност, социален възход и опазване на човешкия морал, и праведните убеждения.

За разлика от закона, който предписва строги правила, културата действа като мек ограничител. Законът налага наказание след извършване на престъпление, докато културата, подхранвайки морала, предпазва от престъпления. Общественият морал на едно общество често е олицетворение на неговата култура.

В китайската история традиционната култура достига своя апогей по време на династията Танг. Този период съвпада с времето, когато Китай има най-голяма сила като държава. Науката също е напреднала и се радва на уникална почит сред всички народи. Учени от Европа, средния Изток и Япония идват да учат в Чан’ан, столицата на династията Танг. Държавите, граничещи с Китай, го приемат за свой феодален владетел. „Десетки хиляди държави идват да почетат Китай, макар понякога да се налага да им се превежда по няколко пъти и да изясняват последващите обичаи”. [7]

След династията Чин (221-207 г. пр. Хр.) Китай често е населяван от малцинствени групи. Това се случва по време на династиите Суи (581-618 г. сл. Хр.), Танг (618-907 г. сл. Хр.), Юан (1271-1361 г. сл. Хр.) и Чин (1644-1911 г. сл. Хр.), и в други периоди, когато етническите малцинства създават собствени режими. Въпреки това почти всички етнически групи се „сливат” с китайския начин на живот. Това показва огромната приобщаваща сила на традиционната китайска култура. Както казва Конфуций: „(Следователно) ако хората отдалеч не са услужливи, приближете ги чрез култивиране на (своята) култура и добродетел”. [8]

След като взема властта през 1949 г. ККП отдава националните ресурси за разрушаване на традиционната китайска култура. Това нездраво намерение не идва от желанието за индустриализация, нито от обикновена наивност и преклонение пред западната цивилизация. По-скоро идва от вътрешното идеологическо противопоставяне на традиционната китайска култура на ККП. Следователно унищожението на китайската култура от ККП е планирано, добре организирано и систематично, подкрепено от употребата на насилие от държавата. От своето основаване ККП никога не е спирала да „революционизира” китайската култура в опита си да разруши напълно нейния дух.

Още по-неописуемо от унищожението на традиционната китайска култура е преднамерената злоупотреба и подмолна модификация на традиционната култура от ККП. Партията поставя ударение върху лошите части от китайската история; неща, които се случват, когато хората се отклоняват от традиционните ценности, като вътрешната борба за власт в кралската фамилия, използването на конспирация, налагането на диктатура и деспотизъм. Тя използва тези исторически примери, за да спомогне създаването на свой собствен набор от морални стандарти, начини на мислене и система за отчет. Правейки това ККП създава грешното впечатление, че

„партийната култура” е всъщност продължение на традиционната китайска култура. ККП дори се възползва от антипатията, която някои имат към „партийната култура”, за да ги настрои още повече към отказ от автентичната китайска традиция.

Унищожението на традиционната китайска култура от ККП донася катастрофални последици за Китай. Хората не само изгубват моралния си облик, но насилствено са им втъпнени пагубните теории на ККП.

I. Защо ККП иска да саботира традиционната китайска култура?

Дългогодишната традиция на китайската култура – базирана на вяра и уважение

Неповторимата култура на китайската нация започва преди 5000 години с легендарния император Хуан, който се счита за най-ранния предшественик на китайската цивилизация. Всъщност на император Хуан се приписва създаването на Дао школата, която е наречена още Хуан-Лао (Лао Дзъ) - школа на мисълта. Дълбокото влияние на даоизма и конфуцианизма може да се види в конфуцианските сентенции: „Стремете се към Дао, присъединете се към добродетелта, придържайте се към добротата и се потопете в изкуството” и „Ако човек чуе Дао сутрин може да умре без съжаление вечерта”. [9] „Книгата на промените” (I Ching), записки от Небето и Земята, за Ин и Ян, за социалния възход и падение и законите на човешкия живот, се счита за „номер едно сред китайските класически текстове” на Конфуций. Пророческата сила на книгата далеч надминава разбирането на съвременната наука. Наред с даоизма и конфуцианизма, будизмът, особено дзен будизмът, оказва фино, но дълбоко влияние върху китайските интелектуалци.

Конфуцианизмът е тази част от традиционната китайска култура, която набляга на „влизване в светския живот”. Тя се концентрира върху семейната етика, в която преклонението пред родителите играе изключително важна роля: „цялата добротата започва с уважението към родителите”. Конфуций подкрепя „добротата, праведността, благоприличието, мъдростта и предаността”, но също казва: „Не са ли уважението към родителите и братската любов корени на добротата?”

Семейната етика по естествен начин може да направлява обществения морал. Уважението към родителите може по естествен начин да се проектира върху отношенията подчинени - владетел. Казано е, че „рядко срещано е човек, който уважава родителите си и обича братята си да обиди висшестоящите”. [10] Братската любов е връзка между братя и може да се проектира върху праведността и справедливостта в отношенията с приятелите. Конфуций преподава, че в семейството бащата трябва да е мил, синът – почитащ баща си, братът – приятел, а по-малкият брат – уважителен. Тук бащината добрина може да се проектира върху великодушието на владетеля към подчинените му. Докато се пазят традициите на семейството общественият морал ще се поддържа от само себе си. „Култивирайте себе си, регулирайте семейството си, ръководете праведно държавата си и направете вашето царство мирно и щастливо”. [11]

Будизмът и даоизмът са тези части от китайската култура, които наблягат на „изоставяне на светския свят”. Влиянието на будизма и даоизма проникват във всички аспекти на всекидневния живот. Практики, които са дълбоко вкоренени в даоизма включват китайска медицина, чигонг, геомантия (фън шуй) и гадателство. Тези

практики, както и понятията за Небесно царство и ад в будизма, заедно с конфуцианския морал, формират ядрото на китайската култура.

Вярванията на конфуцианизма, будизма и даоизма предлагат на китайския народ много стабилна морална система, непроменима докато „съществува Небето”. [12] Тази система за етика е добра база за продължителност, мир и хармония в обществото.

Моралността принадлежи на духовната сфера, следователно се смята за понятие. Културата изразява абстрактната морална система по такъв начин, който да е разбираем за хората.

Вземете за пример „Четирите китайски класики” – четирите най-популярни романи в китайската култура. „Пътуване на Запад” [13] е митично сказание. „Сънят за червените къщи” [14] започва с диалог между одухотворения камък, Божеството на безкрайното пространство и Дао на безбрежното време. Сцената се развива на висящата във въздуха Скала на великата пустинна планина. Този диалог разкрива човешката драма, развиваща се в романа. „Изгнаниците от тресавището” [15] започва с разказ как премиерът Хон, отговарящ за военните сили, освобождава по случайност 108 демони. Тази легенда разкрива произхода на „108-те смели борци изгнаници”. „Трите царства” [16] започва с Небесно предупреждение за нещастие и завършва с неизбежното заключение за Божията воля: „Човешките събития връхлитат като безкраен поток; Небесното съдбовно предсказание, което е невъзможно да се докосне, обрича всички”. Други широко известни истории като „Романс на Източен Джоу” [17] и „Цялата история на Юе Фей” [18], всички започват с подобни легенди.

Използването на митове от авторите на тези романи не е случайно, а отразява основната философия на китайската интелигенция за природата и човечеството. Тези романи оказват силно влияние върху китайското съзнание. Когато говорят за „праведност” хората си спомнят за Гуан Ю (160-219 г. сл. Хр.) от „Трите царства”, а не за самото понятие – как неговата праведност спрямо приятелите му надхвърля облаците и достига Небето; как непоклатимата му преданост към началника му и кръвния му брат Лиу Бей му спечелват уважението дори на враговете му; как смелостта му в битката взема връх и в най-опасните моменти; окончателната му победа в битката край град Май и накрая разговора му като божество със сина му.

Когато стане въпрос за „преданост”, китайският народ от само себе си мисли за Юе Фей (1103-1141 г. сл. Хр.), премиерът на държавата Шу по време на периода на Трите царства, който дава всичко от себе си докато сърцето му спира да бие”.

Възхвалата на предаността и праведността в традиционната китайска култура са в пълна степен втъкани в живописните истории, споменати по-горе. Абстрактните морални принципи, демонстрирани от историите на романите, са конкретизирани и вплетени чрез културните изразни средства.

Даоизмът набляга на истинността. Будизмът акцентира върху състрадателността, а конфуцианизмът цени предаността, толерантността, добротата и праведността. „Макар да се различават по форма, целите са едни и същи... те всички вдъхновяват хората да се завърнат към добротата”. [19] Това са най-ценните аспекти на традиционната китайска култура, основана на вярванията на конфуцианството, будизма и даоизма.

Традиционната китайска култура е пълна с понятия и принципи като Небе, Дао, Бог, Буда, съдба, предопределеност, състрадателност, праведност, благоприличие, мъдрост, преданост, честност, срам, лоялност, почит към родителите, достойнство и така нататък. Много китайци са неграмотни, но въпреки това са запознати с традиционните пиеси и опери. Тези културни форми са важни начини за научаване на традиционните морални ценности. Следователно унищожението на традиционната

китайска култура от ККП е директно нападение срещу китайския морал и подкопава основата за мир и хармония в обществото.

Злата комунистическа теория се противопоставя на традиционната култура

„Философията“ на комунистическата партия напълно противостои на автентичната китайска култура. Традиционната китайска култура почита Небето, както Конфуций казва веднъж: „Животът и смъртта са предопределени, а богатството и положението в обществото зависят от Небето“. [20] Будизмът и даоизмът са форми на теизъм; те вярват в цикъла на прераждането и в кармичната отплата на доброто и злото. Комунистическата партия обратно, не само вярва в атеизма, но дръзко се противопоставя и нарушава небесните принципи. Конфуцианизмът цени семейството, докато Комунистическият манифест открито провъзгласява унищожаването му. Традиционната култура разграничава китайците от чужденците, но Комунистическият манифест поощрява края на нацията. Конфуцианската култура поощрява добротата към другите, а комунистическата партия – класовите борби. Конфуцианството поощрява предаността към владетеля и любов към нацията. Комунистическият манифест поощрява елиминиране на нациите.

За да спечели и задържи властта в Китай, ККП първо трябва да посее неморални мисли на китайска земя. Мао Цзедун твърди, че „ако искаме да свалим властта, първо ни трябва пропаганда и работа в областта на идеологията“. [21] ККП съзнава, че комунистическата теория на насилие, която се поддържа с оръжия, е отпадък на западната мисъл и не съответства на проникновената 5000 годишна китайска култура. Тогава ККП напълно унищожават традиционната китайска култура, за да могат марксизмът и ленинизмът да превземат китайската политическа сцена.

Традиционната китайска култура е пречка за диктатурата на ККП

Мао Цзедун веднъж уместно казва, че не следва нито Дао, нито Небето.[22] Традиционната китайска култура несъмнено служи като пречка за ККП да предизвика Дао и да се сражава с Небето.

Лоялността в традиционната китайска култура не означава сляпо отдаване. В очите на хората императорът е „син на Небето“ – с Небето отгоре. Императорът не може винаги да е прав. Следователно има нужда от наблюдатели, които да отбелязват грешките му по всяко време. Китайската хроникьорска система има исторически анали на всички думи и дела на императора. Учените чиновници могат да станат учители на своите мъдри владетели и поведението на императорите се съди съобразно китайските класически текстове. Ако императорът е неморален – непросветлен до Дао, хората може да се разбунтуват, за да го свалят, както е в случая с Чънтан, който атакувал Дзие, или когато крал Уу бил премахнат от Джоу. [23] Тези въстания, от гледна точка на традиционната култура, не се считат за нарушение предаността или Дао. Вместо това на тях се гледа като на подсилване на Дао от името на Небето. Когато Уен Тианшан (1236-1283 г. сл. Хр.) [24], известен главнокомандващ от династията Сонг, е хвърлен в затвора, той отказва да се предаде на монголските нашественици дори когато императорът се опитва да го убеди. Това е така, защото Конфуций вярвал, че „хората са от изключително значение, нацията идва на следващо място, на последно място е владетелят“. [25]

Диктаторски настроената ККП по никакъв начин не може да приеме традиционните вярвания като такива. ККП иска да канонизира своите собствени лидери и прокарва идеята за култ към личността. Така тя не позволява на дългогодишни понятия като

Небе, Дао и Бог да ръководят отгоре. ККП е наясно, че това, което прави, се счита за най-лошото и огромно престъпление срещу Небето и Дао, съдейки по стандартите на традиционната култура. Тя съзнава, че докато съществува традиционната култура хората няма да ценят ККП като „велика, славна и правилна“. Учените ще продължават да „рискуват живота си да предупреждават владетеля“, „поддържайки справедливост дори за сметка на живота си“ [26] и поставяйки хората над управниците. Следователно хората няма да стават марионетки в ръцете на ККП и ККП няма да може да насилва убежденията на масите.

Почитта към Небето, Земята и природата на традиционната култура се превръща в пречка за ККП да „се бори с природата“ в стремежа ѝ да „промени Небето и Земята“. Традиционната култура цени високо човешкия живот посочвайки, че „всяка ситуация, свързана с човешкия живот, трябва да се третира с най-голяма грижа“. Подобна позиция се явява препятствие за масовия геноцид и ръководство чрез терор. Най-високият морал на традиционната китайска култура – „Небесният Дао“ обръква манипулациите над моралните принципи, които прави ККП. По тези причини, в усилията да подсили контрола си, партията превръща традиционната култура в свой враг.

Традиционната култура поставя предизвикателство пред управлението на ККП

Традиционната китайска култура вярва в Бог и в силата на Небето. Това означава, че управниците трябва да са мъдри, да следват Дао и да се водят по съдбата. Приемането на вярата в Бог означава приемане, че власт върху човечеството има Небето.

Ръководният принцип на ККП се синтезира в: „Традициите никога повече няма да ни обвързват; вдигнете се на бунт труженици и никога повече в робство. Земята ще бъде положена на нови основи. Ние ще бъдем всичко“. [27]

ККП поощрява историческия материализъм и твърди, че комунизмът е земен рай и пътят до него се проправя от пионерите пролетарии или комунистическата партия. Вярата в Бог пряко предизвиква законността на ръководството на ККП.

II. Как комунистическата партия саботира традиционната култура?

Всичко, което прави ККП, е с политическа цел. За да вземе, задържи и консолидира своя деспотизъм, ККП трябва да замени човешката природа със злата природа на партията и традиционната китайска култура със своята партийна култура на „измами, поквареност и насилие“. Това унищожение и подмяна включва културните реликви, историческите места и древните книги, които са материални, както и нематериалните – традиционния възглед за морала, живота и света. Всички аспекти на живота на хората са замесени, включително техните действия, мисли и начин на живот. В същото време ККП разглежда незначителните и повърхностни културни проявления като „същността“ и ги запазва, а после поставя тази „същност“ като фасада. Партията поддържа външния образ на традицията, докато замества истинската традиция с партийна култура. След това мами хората и международната общественост с фасадата на „продължаване и развиване“ китайската традиционна култура.

Едновременно потушаване на трите религии

Заради факта, че традиционната китайска култура се корени в конфуцианизма, будизма и даоизма, първата стъпка на ККП в унищожаването на традиционната китайска култура е да потисне проявленията на божествените принципи в човешкия свят, изличавайки трите религии, които им съответстват.

Всичките три религии – конфуцианизъм, будизъм и даоизъм, са унищожавани през различни исторически периоди. Вземете будизма за пример. Той е преживял четири главни кризи, исторически известни като: „Три Уу и един Цзон” – преследването на будистите от четири китайски императори. Император Тайуу [28] от северната Династия Уей и император Узун [29] от династията Танг (618-907 г. сл. Хр.) се опитват да потушат едновременно будизма и даоизма, но почитат конфуцианизма. Император Шизон [31] от по-късната династия Джоу (951-960 г. сл. Хр.) се опитва да потисне будизма само, за да претопи статуите на Буда за монети, но не докосва даоизма и конфуцианизма.

ККП е единственият режим, който се опитва да потисне и трите религии едновременно. Малко след като ККП сформира правителство, започва да разрушава храмове, да изгаря свещените текстове и да насилва будистките монаси и монахини да се върнат към светския живот. Тя не пощадява и религиозните места. До 1960 г. почти не остават религиозни места в Китай. Великата културна революция донася дори още по-голяма религиозна и културна катастрофа в кампанията „Изхвърляне на четирите старини” [32], тоест старите идеи, култура, обичаи и нрави.

Например първия будистки храм в Китай е Храмът на Белия Кон (Бай Ма) [33], построен в ранната династия Хан (25-220 г. сл. Хр.) извън град Ляонин, провинция Хенан. Той е почитан като „Люлката на будизма в Китай” и „Дома на Основателя”. По време на гореспоменатата кампания храмът не успява да избегне плячкосването и е ограбен.

Близо до Храма на Белия Кон идва бригада. Секретарят на партийния клон завежда селяните да разрушат храма в името на революцията. Осемнадесетте глинени статуи на Архат-и, всеки на повече от 1000 години, построени през династията Ляо (916-1125 г. сл. Хр.) биват унищожени. Свещеният текст Бейе [34], донесен в Китай от известен индийски монах преди 2000 години, е изгорен. Рядката антика Нефритеният Кон, е натрошен на парчета. Няколко години по-късно камбоджанският крал в изгнание Нородом Сиханук поиска да окаже почит на Храма на Белия Кон. Джоу Енлай, премиерът на Китай по това време, бързо поръчал транспортиране до Луоян на свещения текст Бейе, пазен в Имперския дворец в Пекин и статуите на осемнадесетте Архат-и, построени през династията Чин от Храма на Небесносините Облаци (Биюн), който се намира в парка Шианшан [35] в предградията на Пекин. С помощта на фалшивите заместители дипломатическото затруднение било решено. [36]

Културната революция започва през май 1966 г. и на практика „революционизира” китайската култура по унищожителен начин. Започвайки през август 1966 г., яростният огън на кампанията „Изхвърляне на четирите старини” прогаря китайската земя от край до край. Разглеждани като неща от „феодализма, капитализма и ревизионизма”, будистките и даоистките храмове, статуите на Буда, историческите и природни места, калиграфия, картини и антики – всички стават мишена за унищожение от Червените гардове. [37] Вземете статуите на Буда за пример: на върха на Хълма на Вечността има 1000 цветни блестящи статуи в Летния Дворец [38] в Пекин. След започване на кампанията те били повредени.

В такъв вид е столицата, както и цялата страна. Дори по-отдалечените райони не са пожалени.

В район Дай, провинция Шаншъ има Храм на Тиентай. Той е построен по време на периода Тайяан на северната Династия Уей, преди 1600 години и е имал ценни статуи и стенописи. Въпреки че е разположен на хълм, далеч от управата на района, хората участвали в кампанията преодолели трудностите и „разчистили“ статуите и стенописите...

Храмът Лоугуан [39], където Лао Дзъ преподава лекция и оставя знаменитата „Тао-Тъ-Чин“ преди 2500 години, се намира в район Джоуджъ, провинция Шааншъ. Разположен около пиедестала, където Лао Дзъ изнасял лекция, в радиус 10 ли [40], където има повече от 50 исторически места, включително Храмът, почитащ Мъдреца (Дзоншън Гонг), построен от император Танг Гаодзъ Ли Юан [41], за да покаже уважението си към Лао Дзъ, преди повече от 1300 години. Сега храмът Лоугуан и другите исторически места са унищожени и всички даоистки монаси са принудени да напуснат. Според даоисткия канон, когато някой стане даоистки монах повече не се бръсне и не подстригва косата си. Въпреки това даоистките монаси са насилвани да се подстрижат, да свалят даоистките роби и да станат членове на народните комуни. [42] Някои от тях се женят за дъщерите на селяните и стават техни зетъове. На свещените места в планината Лаошан в провинция Шандон, Храмът на Върховния Мир, Храмът на Най-високата Чистота, Върховният Чист Храм, Храмът Доуму, женският манастир Хуаян, Храмът на Гуан Ю, статуите на Божествените Свещени Богоизбрани, свитъците с будистките сутри, културните реликви и табелките от храмовете – всички са изпочупени и изгорени... Храмът на литературата в провинция Джилин е един от четирите известни храмове на Конфуций в Китай. По време на кампанията за „Изхвърляне на четирите старини“ той е силно повреден. [43]

Специален начин за унищожаване на религията

Ленин веднъж казва: „Най-лесният начин за превземане на кулата е да я превземеш отвътре“. Като дете на марксистко-ленинската теория ККП разбира това по естествен начин.

В сутрата „Махаяна Махапаринирвана“ [44] Буда Сакамунни предсказва, че след неговата нирвана демоните ще се преродят като монаси, монахини и светски будисти, за да подкопаят Дхарма. Разбира се, ние не можем да проверим какво точно е имал предвид Сакамунни. Но унищожението на будизма от ККП наистина започва с формиране на „обединен фронт“ с някои от будистите. Те дори изпращат членове на партията под прикритие да проникнат в религията и да я подкопаят отвътре. В среща по време на културната революция питат Джао Пучу, вицепрезидент по това време на Китайската будистка асоциация: „Вие сте член на комунистическата партия, защо тогава вярвате в будизма?“

Буда Сакамунни постига върховно и пълно просветление чрез „наставления, концентрация, мъдрост“. Ето защо преди своята нирвана той инструктира учениците си да „поддържат и спазват наставленията. Не им изневерявайте и не ги нарушавайте“. Той също предупреждава: „Хората, които нарушават наставленията са презрени от Небето, драконите, духовете и божественото. Тяхната лоша репутация се простира надлъж и шир... Когато животът им свърши те ще страдат в ада за своята карма и ще ги срещне безжалостна съдба. След това ще излязат. Ще продължат да страдат, носейки тялото на гладни духове и животни. Ще страдат в кръг като този без край и облекчение“. [45]

Будистките монаси-политици не зачитат предупрежденията на Буда. През 1952 г. ККП изпраща представители да участват на встъпителната среща на Китайската будистка асоциация. На срещата много будисти от асоциацията предлагат да унищожат

будистките наставления. Те твърдят, че дисциплината е причинила смъртта на много млади мъже и жени. Някои дори подкрепят тезата, че „хората трябва да бъдат свободни да вярват във всяка религия. Също трябва да има свобода монасите и монахините да се женят и омъжват, да пият алкохол и да ядат месо. Никой не бива да се намесва в това”. В същото време Учителят Шуюн е на срещата и вижда, че будизмът е изправен пред опасността да изчезне от Китай. Той се изказва против предложенията и моли за запазване на будистките наставления и облекло. Впоследствие той е оклеветен и заклеймен като „контрареволуционер”. Арестуват го и го задържат в стаята на игумена без вода и храна. Не му позволяват да излиза навън и да използва тоалетната. Нарездат му да предаде златото, среброто и личното си оръжие. Когато Шуюн отвърща, че няма такива, го пребиват толкова жестоко, че му счупват няколко ребра и черепа. По това време Шуюн е на 112 години. Военната полиция го поваля от Небето на земята. Когато се връщат на следващия ден и го намират все още жив, отново го пребиват.

Китайската будистка асоциация е основана през 1952 г., а Китайската даоистка асоциация – през 1957 г. В своите учредителни актове те ясно декларират, че ще са „под ръководството на народното правителство”. Всъщност те бяха под ръководството на атеистичната ККП. И двете асоциации дават да се разбере, че ще участват активно в производството и строителството, и ще прилагат държавната политика. Те са трансформирани в изцяло светски организации. Но будистите и даоистите, които са отдадени на наставленията, са заклеймени като контрареволуционери или членове на секти, разпространяващи суеверия и тайни общества. Под революционния надслов „Пречистване на будистите и даоистите” те са хвърляни в затвори, насилвани са да „се реформират чрез труд” и дори са екзекутирани. Дори религиите, разпространени от Запада, като християнство и католицизъм, не са пожалени.

Базиран на статистика от книгата „Как китайската комунистическа партия преследва християните”, публикувана през 1958 г., дори ограничения брой документи, станали обществено достояние разкриват, че от монасите, категоризирани като „земевладелци” или „местни грубияни” са били убити около 8840, а 39 200 са изпратени в трудови лагери. От монасите, признати за контрареволуционери са убити 2450 и 24 800 са изпратени в трудови лагери. [46]

Религиите са начин хората да се отдалечат от светския живот и да се култивират. Те наблягат на „другия бряг” (брега на идеалното просветление) и Небето. Сакямуни е бил индийски принц. За да търси мукти [47], състояние на спокойно съзнание, по-висша мъдрост, пълно просветление и нирвана [48] той се отказва от трона и отива в планината да се култивира чрез понасяне на страдания и мъки. Преди Исус да се просветли, дяволът го завежда на върха на планината, показва му всичките царства на света в цялата им прелест. Дяволът казва: „Ако ми се поклониш и ме почиташ ще ти дам всичко това”. Но Исус не се изкушил. Въпреки това монасите и пасторите, които формират обединените фронтове с ККП, правят редица измами и казват лъжи като „будизъм в човешкия свят” и „религията е истина, както и социализмът”. Те твърдят, че „няма противоречие между този и другия бряг”. Насърчават будисти и даоисти да преследват щастие, слава, блясък, богатство и позиция в обществото, и променят религиозните доктрини и значението им.

Будизмът забранява убийството. ККП убива хората като мухи по време на „потушаването на контрареволуционерите”. [49] Политическите монаси намират оправдание за това в: „убиването на контрареволуционерите е дори още по-голямо състрадание”. По време на „Войната за противопоставяне на агресията на САЩ и в помощ на Корея” (1950-1953 г.) [50], монасите дори са изпращани на фронта да убиват.

Вземете християнството за друг пример. През 1950 г. Уу Яодзон [51] формира Църквата на „Триединство”, която следва принципите на само-управлението, само-подкрепата и само-разпространението. Той твърди, че ще се откъснат от

„империализма“ и ще се присъединят активно към „Войната за противопоставяне на агресията на САЩ и в помощ на Корея“. Негов добър приятел е хвърлен в затвора за повече от 20 години заради отказа си да се присъедини към „Триединство“, където понася всевъзможни унижения и изтезания. Когато питат Уу Яодзон „Как разглеждате чудесата, извършени от Исус?“, той отговаря: „Аз ги изоставих всичките“.

Незачитане на чудесата на Исус е равносилно на непризнаване Рая на Исус. Как може някой да се счита за християнин, когато дори не признава Рая, където се е издигнал Исус? Но като член на „Триединство“ Уу Яодзон става член на Постоянната комисия на политическата консултативна конференция. Когато стъпва във Великата зала на народа [52], изглежда напълно забравя за думите на Исус. „Ти ще обичаш господаря на твоя Бог с цялото си сърце, душа и ум. Това е първата и най-велика повеля“. (Матей, 22:37-38) „Дай кесаревото кесарю и Божественото Богу“. (Матей, 22:21)

ККП конфискува собствеността на храмовете, насилва монасите да учат марксизъм и ленинизъм, за да манипулира съзнанието им, дори ги принуждава да се трудят. Например в град Нинбо, провинция Джейджан има будистка работилница. Над 25 000 монаси и монахини са принудени да работят там. Което е още по-абсурдно е, че ККП насърчава монасите и монахините да се женят, за да доведат до разпад будизма. Например точно преди 8 март 1951 г. Федерацията на жените от град Чанша, провинция Хунан, нарежда на монахините да решат да се омъжат до няколко дни. Също така младите и здрави монаси са принуждавани да се присъединят към армията и са изпращани на бойното поле да служат като пушечно месо! [53]

Различни религиозни групи в Китай са унищожени под жестокото влияние на ККП. Истинският елит на будизма и даоизма е унищожен. Сред останалите, мнозина се връщат към светския живот, а много други са разкрити като тайни членове на комунистическата партия, навлекли кесаите [54], даоистките роби или дългите наметала на пасторите, за да опорочат будистките текстове, даоисткия канон и Свещената библия, както и да търсят оправдание за движенията на ККП в тези доктрини.

Унищожение на културните реликви

Разрушението на културните реликви са важна част от гибелта на традиционната китайска култура. В „Изхвърляне на четирите старини“ много единствени по рода си книги, калиграфии и картини, събирани от интелектуалци, са изгаряни или използвани за хартия. Джан Боджун [55] имал семейна колекция от над 10 000 книги. Лидерите на Червените гардове ги използвали за огън. Това, което останало било изпратено във фабрики за рециклиране и производство на хартия.

Специалистът по паспарту в калиграфията и картините Хон Чиушън, е възрастен мъж, известен като „докторът-вълшебник“. Той поставя рамки на безброй световноизвестни шедеври като пейзажа „Император Сон Хуидзон“ [56], бамбуковата картина „Су Донпо“ [57] и картините на Уен Джънмин [58] и Тан Боху [59]. За няколко десетилетия повече от сто древни калиграфии и картини, които той е спасил, са станали част от първокласна национална колекция. Калиграфиите и картините, които той събира са заклеимени като „Четирите старини“ и са изгорени. След това г-н Хон казва през сълзи: „Над 100 джин [60] (50 килограма) калиграфии и картини; отне толкова дълго време докато изгорят!“ [61]

„Докато световните събития идват и си отиват,
древни, съвременни, напред и назад,
реките и планините са непроменими в своята слава

и пак ще се виждат от тази пътека...” [62]

Ако съвременният китайски народ все още си спомня историята, може би ще се почувства по различен начин, когато чете това стихотворение на Мън Хаоран. Известните исторически места покрай реките и планините са унищожени и изчезват в бурята на „Изхвърляне на четирите старини”. Не само Павилионът на Орхидеята, където Уан Шъджъ [63] написал известното „Пролог към колекцията стихотворения в Павилиона на Орхидеята” [64], но и самият гроб на Уан Шъджъ също е унищожен. Бившата резиденция на Уу Чън’ън [65] в провинция Джянсър е изпепелен, бившата резиденция на Уу Джяндръ в провинция Анхуй е срутена, каменната плоча, на която е бил написан „Крайпътната хижа на стария пияница” [67] е срината до основи от „младите революционери” [68], а йероглифите върху плочата са заличени.

Есенцията на китайската култура е наследена и натрупана за хиляди години. Веднъж унищожена вече не може да бъде върната. При това ККП варварски я унищожава в името на „революцията” без срам и съжаление. Когато въздишахме при вида на стария Летен дворец, известен като „Дворецът на дворците”, опожарен от обединените англо-френски сили; когато тъжахме над монументалната Енциклопедия Йонгъ [69], унищожена от пламъците на войната, как сме могли да очакваме, че разрухата причинена от ККП ще е толкова всеобхватна, продължителна и цялостна – по-мощна от тази на нашествениците?

Унищожение на духовните вярвания

Наред с унищожаването на религията и културата ККП използва целия си капацитет, за да унищожи духовната идентичност на народа, формиран от вярата и културата.

Вземете за пример третирането на етническите вярвания. ККП смята традициите на мюсюлманската група Хуи за една от „Четирите старини” – старо мислене, култура, традиция, обичаи. Следователно насилва хората Хуи да ядат свинско. Селяните мюсюлмани и джамиите са принудени да отглеждат свине и всяка къща е задължена да предостави по две свине на държавата всяка година. Червените гардове дори насилват втория по ранг жив тибетски Буда – Панчън Лама, да яде човешки екскременти. Те нареждат на трима монаси от храма на Блаженството в град Харбин, провинция Хейлонджан, който е най-големия будистки храм в модерните времена (1921 г.), да държи плакат с надпис: „Свещените текстове да вървят по дяволите – те са пълен боклук”.

През 1971 г. Лин Биао [70], заместник-председател на централната комисия на ККП се опитва да избяга от Китай, но умира, когато самолетът му се разбива в Ундурхан, Монголия. По-късно в пекинската резиденция на Лин в Маоджияуан, са открити няколко текста на Конфуций. Тогава ККП започва яростно движение за „Критикуване на Конфуций”. Писателят с псевдоним Лиан Шио [71] публикува статия в „Червеното знаме”, списанието на ККП, озаглавена „Кой е Конфуций?” Статията описва Конфуций като „луд, който иска да върне историята назад” и „измамнически и лукав демагог”. Последват редица филми и песни, очернящи Конфуций.

По този начин достойнството и святостта на религията и културата, са унищожени.

Безкрайно унищожение

В древен Китай централното правителство само разширява властта си на национално ниво, под което патриархалните кланове поддържат контрол. Ето защо в китайската история унищожението като „изгаряне на книги и погребване на конфуцианските учени”

от императора Чин Шъ Хуан [72] в династията Чин (221-207 пр. Хр.) и четирите кампании за елиминиране на будизма между пети и десети век от „Трите Уу и един Цзон“, всички са наложени от върха и не е било възможно да изличат културата. Конфуцианските и будистки класически произведения продължават да оцеляват в широкото пространство на обществото. Докато кампанията за „Изхвърляне на четирите старини“ осъществена от ученици по инициатива на ККП е национално движение със „спонтанен ентузиазъм“. ККП достига до всяко село чрез своите селски клонове и контролира обществото толкова здраво, че „революционното“ движение на ККП се разширява безкрай и повлиява всеки човек навсякъде в Китай.

Никога в историята никой император не е изличавал от народното съзнание това, което хората са считали за най-красиво и свещено, използвайки клеветническа и петняща пропаганда и насилие, както прави ККП. Унищожаването на вярванията често е по-ефективно и продължително от самото физическо елиминиране.

Реформиране на интелектуалците

Китайските йероглифи въплъщават есенцията на 5000 години цивилизация. Формата и произношението на всеки йероглиф, както и идиомите и литературните алюзии, изградени от комбинации на йероглифи, изразяват дълбоки културни значения. ККП не само опростява китайските йероглифи, но също се опитва да ги замени с романизиран пинин, който премахва цялата културна традиция от китайските йероглифи и език. Но планът за заместването се проваля, спасявайки от по-нататъшни щети китайския език. При все това китайските интелектуалци, които наследяват същата традиционна култура, не успяват да се измъкнат от унищожение.

През 1949 г. Китай има около два милиона интелектуалци. Въпреки че някои учат в западни страни те пак наследяват някои конфуциански идеи. ККП разбира се не отпуска контрола върху тях, защото като членове на традиционната класа „учена аристокрация“, техният начин на мислене изиграва важна роля в оформяне мисленето на обществото.

През септември 1951 г. ККП започва масова кампания за „реформиране на мисълта“ сред интелектуалците в Пекиния университет. Тя изисква да се „организира движение (сред учителите в университети, средни и основни училища, и студенти) за признаване на своята история предано и честно“, за да се прочистят „контрареволюционните елементи“. [73]

Мао Цзедун никога не е харесвал интелектуалците. Той твърди: „Те (интелектуалците) трябва да знаят истината, че много така наречени интелектуалци са доста неграмотни и понякога селяните и работниците знаят дори повече от тях“. [74] „Сравнени със селяните и работниците, нереструираните интелектуалци не са чисти и последният анализ показва, че работниците и селяните са най-чистите хора, макар че ръцете им са мръсни, а краката им тъпчат кравешки тор...“ [75]

Преследването на интелектуалците от ККП започва с различни форми на обвинения, вариращи от критиките на Уу Шун през 1951 г. [76] за „управляване на училища с изпросени пари“ до личното нападение на Мао Цзедун през 1955 г. върху писателя Ху Фън [77], че е контрареволюционер. В началото интелектуалците не са категоризирани като реакционна класа, но от 1957 г. ККП фокусира вниманието си именно върху тях. Така започва „антидясното“ движение.

В края на февруари 1957 г., твърдейки, че „позволява на стотици цветя да разцъфнат и стотици философски школи да се съревновават“, ККП приканва интелектуалците да изразят предложения и критики към партията, обещавайки да няма наказания. Интелектуалците са недоволни от партийното ръководство отдавна, заради

убийствата на невинни хора по време на движението за „потискане на контрареволуционерите“ през 1950-1953 г. и „елиминирание на контрареволуционерите“ през 1955-1957 година. Те решават, че ККП най-накрая е станала толерантна. Започват да изказват истинските си чувства и критиките им стават все по-усилени.

Много години по-късно все още има хора, които смятат, че Мао Цзедун започва да напада интелектуалците едва след като се наслушва на прекаления им критицизъм. Истината обаче е по-различна.

На 15 май 1957 г. Мао Цзедун написва статия, озаглавена „Нещата се променят“ и я разпространява сред висшите служители. В статията се казва: „През последните дни дясно настроените... се показаха доста по-решителни и яростни... Дясно настроените, които са антикомунисти, правят отчаяни опити да създадат паника в Китай... и искат много силно да унищожат ККП“. [78] След това служителите, които са били равнодушни към кампанията „Разцъфването на стотици цветя и съревнованието между сто философски школи“ изведнъж стават „нетърпеливи“ и ентузиазирани. В своя мемоар „Последният не изчезва като дим“ дъщерята на Джан Боджун си спомня:

Ли Уейхан, министър на отдела Обединен фронт вика лично Джан Боджун, за да го покани на корективна среща, където да изложи мнението си за ККП. Било уредено Джан да седи на първи ред. Без да знае, че това е капан, Джан отправя критики към ККП. По време на цялата среща Ли Уейхан изглежда спокоен. Вероятно Джан си мислел, че Ли е съгласен с него. Той не знаел, че Ли се радва на това как жертвата пада в капана. След срещата Боджун е определен като дясно настроен номер едно в Китай.

Можем да цитираме поредица от дати през 1957 г., които бележат предложения и речи на интелектуалци, критикуващи ККП: „Дизайн за политическа институция“ на Джан Боджун от 21 май; „Абсурдните антисъветски възгледи“ на Лонг Юн от 22 май; „Корективната комисия“ на Луо Лонджъ от 22 май; речта на Лин Шилин „Критикуване на феодалния социализъм на ККП“ в Пекинския университет на 30 май; „Партията трябва да спре контрола върху изкуството“ на Уу Дзугуан на 31 май и „Партията ръководи света“ на Чу Анпин от 1 юни. Всички тези предложения и речи са направени по покана на партията, след като Мао Цзедун вече е наточил касапския нож.

Китайската традиция предполага, че „учените могат да бъдат убивани, но не и унижавани“. ККП е способна да унижи интелектуалците чрез отричане на техните права на оцеляване и дори инкриминиране на семействата им освен, ако не приемат унижението. Много интелектуалци се поддават. По това време някои от тях съветват другите да се спасят, което разбива сърцата на много хора. Тези, които не приемат унижението, са убивани. Това служи като назидание за останалите.

Традиционната „класа на учените“, образец за обществен морал, е изличена по този начин.

Мао Цзедун казва:

„За какво се е хвалил император Чин Шъ Хуан? Той е убил само 460 конфуциански учени, докато ние убихме 46 000 интелектуалци. В потушаването на контрареволуционерите не убихме ли също и някои контрареволуционер-интелектуалци? Спорих с продемократи, които ни обвиняваха, че действваме като император Чин Шъ Хуан. Те не са прави. Ние сме го задминали с цял век.“ [79]

Наистина, Мао не просто е убивал интелектуалци. По-тъжното е, че той унищожава сърцата и умовете на хората.

Създаване на подобие на култура чрез запазване на външния облик на традицията и заместване на съдържанието

След като ККП възприема икономическата реформа и отворената политика тя обновява много църкви, будистки и даоистки храмове. Тя също организира фестивали в храмовете в Китай, както и културни изложения зад граница. Това е последното усилие на ККП да използва и унищожи остатъка от традиционната култура. За това има две причини. От една страна присъщата на човека доброта, която ККП няма как да изличи, води до унищожаване на „партийната култура“. От друга страна ККП има намерение да използва традиционната култура, за да сложи маска върху истинското си лице и да прикрие злата си природа на „измама, поквара и насилие“.

Същността на културата е вътрешното ѝ морално значение, докато повърхностните форми имат само смисъла на забавление. ККП възобновява повърхностните елементи на културата, които забавляват, за да прикрие целта си - да унищожи морала. Независимо колко изложби за калиграфия и изкуство са организирани от ККП, колко културни фестивали с танци на дракони и лъвове са представени, на колко кулинарни фестивали е домакин или колко класически постройки е издигнала, партията просто възобновява повърхностната форма на културата. ККП популяризира културните си представления вътре и извън Китай с единствената цел да поддържа политическата си власт.

Още един пример с храмовете: те са места за самоусъвършенстване, за слушане на камбани в утрото и барабани на залез, за почитане на Буда под газените лампи. Хората от обществото могат само да се изповядват и молят в тях. Култивацията изисква чисто сърце без намерения. Изповядването и почитта изискват сериозна и тържествена атмосфера. Въпреки това храмовете са превърнати в туристически обекти с единствена цел печалба. От хората, посещаващи храмовете в наши дни, колко от тях идват, за да разсъждават над грешките си с искрено и почтено сърце към Буда, след баня и с чисти дрехи?

Възстановяването на приликата успоредно с унищожаването на вътрешното значение на традиционната култура е тактика, която ККП използва, за да обърка хората. Дали е будизъм, други религии или произлизащи от тях културни форми, ККП ги принизява умишлено по един същ начин.

III. Партийната култура

Докато ККП унищожава традиционната, полубожествена култура, тихо и кротко създава своя „партийна култура“ чрез продължителни политически движения. Партийната култура преобразува старото поколение, отравя по-младото и оказва влияние върху децата. Влиянието ѝ е изключително дълбоко и широко. Дори, когато много хора се опитват да разобличат покварата на ККП, те не могат да избягат от начините на отсъждане на добро и зло, от начините на анализиране и от речника, развит от ККП, който неизбежно носи отпечатъка на партийната култура.

Партийната култура не само наследява покварата на родената в чужбина марксистко-ленинска култура, но също умело комбинира всички негативни елементи от хилядите години на китайска култура с революцията на насилие и философията на борбата, произлизащи от партийната пропаганда. Тези негативни компоненти включват вътрешния стремеж към власт в кралското семейство, формирането на клики за преследване на егоистични интереси, политически трикове, за да страдат другите, мръсни тактики и конспирация. По време на борбата за оцеляване през последните

десетилетия характеристиките на ККП „измама, поквара и насилие” са прокарвани, обогатявани и подхранвани.

Деспотизмът и диктатурата са природата на партийната култура. Тази култура служи на партията в политическите и класови борби. Човек може да си представи как ККП формира партийната „хуманистична” среда на терор и деспотизъм от четири страни.

Доминиране и контрол

А. Култура на изолация

Културата на комунистическата партия е изолиран монопол без свобода на мисълта, речта, сдружаването и убежденията. Механизмът на партийното властване е подобен на хидравличната система, която разчита на високо налягане и изолация, за да поддържа контрол. И най-малкото изтичане може да доведе до срив на системата. Например партията отказва диалог със студентите на 4 юни 1989 г. [80], страхувайки се от „изтичане” – че работниците, селяните и военните също ще искат диалог. На края Китай поема пътя на демокрацията и едностранната система е поставена пред предизвикателство. Затова партията избира да извършва убийства, а не да разговаря със студентите. Днес Китай разполага с десетки хиляди „кибер-полицаи”, наети да наблюдават Интернет и директно да блокират задгранични сайтове, които не са по вкуса на ККП.

Б. Култура на терор

През последните 55 години ККП използва терор, за да потиска съзнанието на китайския народ. Тя държи на сигурно място камшика и касапския нож – хората никога не знаят кога ще ги сполети нещастие – за да принуди хората да се подчинят. Хората, живеещи в страх, стават покорни. Поддръжниците на демокрацията, независимите мислители, скептично настроените към системата на ККП и членовете на различни духовни групи се превръщат в мишени за убийства с цел назидание на обществото. Партията иска да изкорени всякаква опозиция още в зародиш.

В. Култура на мрежови контрол

Контролът на ККП върху обществото е всеобхватен. Съществува регистрационна система на домакинствата, система за жилищата на съседите и нива на различни структури. „Партийните клонове се създават на ниво фирма”. „Всяко село има свой собствен партиен клон”. Партията и Комунистическата младежка лига провеждат редовни събрания. Съобразно с това партията издига различни призови. Ето няколко примера: „Пазете вратата си и наблюдавайте хората си”; „Спрете хората си от протести”; „Решително прилагайте системата за налагане на задължения, гарантирайте изпълнението на задълженията и установете чия е отговорността”; „Следете и контролирайте стриктно”; „Бъдете сериозни в дисциплинирането и разпоредбите”; „Гарантирайте 24-часово предотвратяване и поддържане на мерки за контрол”; „Управление 610” [81] ще създаде комисия за наблюдение, която да инспектира и наблюдава дейностите във всеки регион и работна единица на неравни интервали”.

Г. Култура на инкриминиране

ККП напълно пренебрегва принципите на закона в модерното общество и усилено насърчава политиката на догадките. Тя използва своята абсолютна власт, за да наказва роднините на онези, които са обявени за „земевладелци“, „богаташи“, „реакционери“, „лоши елементи“ и „дясно настроени“. Тя предлага теорията за „класовия произход“. [82]

Днес ККП ще „припише отговорността на основните лидери и публично ще ги порицае, ако не сполучат в ролята си на ръководители при вземането на адекватни мерки за предотвратяване на практикуващите Фалун Гонг от отиване в Пекин да създават неприятности“. „Ако някой практикува Фалун Гонг, всичките членове на семейството му да бъдат уволнени“. „Ако някой служител практикува Фалун Гонг, бонусите на всички от фирмата да бъдат задържани“. ККП също издава дискриминиращи заповеди, определящи децата като „граждани, които могат да бъдат образовани и трансформирани“, или заповед за „петте черни класи“ (земевладелци, богати фермери, реакционери, лоши елементи и дясно настроени). Партията насърчава придържането към линията ѝ и „поставянето на праведността над предаността към семейството“. Системи като персоналните, организационната архивна система и временната система за преселване, са създадени за прилагане на политиката. Хората са насърчавани да обвиняват и разобличават останалите, и са възнаграждавани за приноса си към партията.

Аспекти на пропагандата

А. Културата на „единствен глас“

(По време на Културната революция Китай е пълен с лозунги като) „Върховни инструкции“, „Едно изречение на Мао носи тежестта на десет хиляди изречения, казващи истината“. Всички медии са принудени да хвалят и оказват подкрепа на партията. Когато има нужда, лидерите на всички равнища на партията, правителството, армията, работниците, младежката лига и женските организации са принуждавани да изказват своята подкрепа. Всички преминават през това.

Б. Култура на насилие

Мао Цзедун казва: „С 800 милиона души как ще стане без борба?“ В преследването на Фалун Гонг Цзян Цзъмин казва: „Няма наказание за пребиването на практикуващи Фалун Гонг до смърт“. ККП поощрява „тоталната война“ и „атомната бомба е като книжен тигър... дори, ако половината от населението измре, останалата половина ще възстанови родината от руините“.

В. Култура на подбуждане на омраза

„Да не забравяме страданията на (бедните) класи и враждебността в сълзите и кръвта“ – това се превръща в основна национална политика. Жестокостта към класовите врагове се цени като добродетел. ККП учи: „Захапете със зъби омразата им, сдъвчете я и преглътнете. Посадете я в себе си, за да изникне“. [83]

Г. Култура на измама и лъжи

(Ето някои от лъжите на ККП). „Реколтата от едно му [84] е над 10 000 джин” по време на „Големия скок напред” (1958 г.). „Нито един човек не е убит на площад Тянанмън на 4 юни 1989 г.” „Ние контролирахме вируса на атипичната пневмония през 2003 г.” „Това е най-добрият период за човешките права в Китай” и „Трите представи”. [85]

Д. Култура на манипулиране на съзнанието

(Това са някои от лозунгите на ККП с цел манипулиране на съзнанието на хората). „Без комунистическата партия няма да има Китай”; „Силата в сърцевината, движеща нашата кауза напред, е ККП, а теоретичната база, водеща нашето мислене, е марксистко-ленинската теория”. [86] „Придържайте се в максимална степен към Централната комисия на партията”; „Изпълнявайте заповедите на партията, ако ги разбирате. Ако не ги разбирате пак ги изпълнявайте и вашето разбиране ще се задълбочи в хода на изпълнението”.

Е. Култура на ласкателство

„Небето и Земята са велики, но още по-велика е добротата на партията”; „Дължим всичките си постижения на партията”; „Приемам партията като моя майка”; „Използвам живота си да пазя Централната комисия на партията”; „Велика, славна и благоприлична партия”; „Непобедима партия” и така нататък.

Ж. Култура на превзетост

Партията създава модели и образци един след друг, както и започва кампании за „социалистически, идеологически и етичен прогрес”, и „идеологическо образование”. Накрая хората продължават да правят това, което са правила и преди кампанията. Всички публични лекции, учебни курсове и споделяне на опит се превръщат в „откровено показно” и общественият морален стандарт продължава да пропада.

Аспектите на междуличностните отношения

А. Култура на завистта

Партията поощрява „абсолютно равенство”, така че „всеки, който се цепи, става мишена за атака”. Хората завиждат на онези, които имат повече способности и които са по-богати – така наречения „синдром на червеното око”. [87]

Б. Култура на хората, които се тъпчат един друг

ККП поощрява „борбата лице в лице и докладването зад гърба”. Доносниченето за колеги, написването на материали с цел оклеветяването им, фабрикуване на факти и преувеличаването на техните грешки – това непочтено поведение се използва като мярка за близост към партията и желание за продължаване напред.

Фино влияние върху вътрешната душевност и външното поведение на хората

А. Култура, която преобразува човешките същества в машини

Партията иска хората да бъдат „неръждяващи елементи в революционната машина“, да бъдат „послушното оръжие в ръцете на партията“ или да „атакуват в посоката, указана от партията“. „Войниците на председателя Мао слушат най-много партията; те отиват, където трябва и разрешават проблеми, където има такива“.

Б. Култура, която бърка доброто и злото

По време на Културната революция ККП по-скоро „иска плевелите на социалистите, отколкото реколтата на капиталистите“. На армията е наредено да стреля и убива на 4 юни „в замяна на 20 години стабилност“. Също така ККП „прави на другите това, което не иска да правят на нея“.

В. Култура на самоналожено манипулиране на съзнанието и безусловно подчинение

„По-ниските нива се подчиняват на заповедите на по-високите и цялата партия се подчинява на Централната комисия“; „Борете се жестоко, за да елиминирате всякакви егоистични мисли в ума си“. „Вдигнете революция в дъното на вашата душа“; „В максимална степен се придържайте към Централната комисия на партията“; „Обединете умовете си, стъпките, заповедите и командите“.

Г. Култура за осигуряване мнението на лакея

„Китай щеше да е в хаос без комунистическата партия“; „Китай е толкова огромен. Кой друг може да го управлява, ако не ККП?“; „Ако Китай се срине, това ще е световна катастрофа, ето защо трябва да помагаме на ККП да поддържа своята власт“. От страх за собствената си сигурност, групите, които са постоянно под натиска на ККП, изглеждат дори още по-леви от ККП.

Има още много такива примери. Всеки читател може да открие различни елементи на партийната култура на ККП в собствения си опит.

Хората, преживели Културната революция може би си спомнят добре „образцовата игра“ на модерните опери, песните с думи на Мао и Танца на предаността. Мнозина все още помнят думите от диалозите в „Белокосото момиче“ [88], „Войната в тунела“ [89] и „Войната на мините“ [90]. ККП манипулира съзнанието на хората чрез литературни творби, пълнейки го насилствено с информация като „колко велика и блестяща е“; колко „яростно и смело“ партията се бори срещу врага; колко „пълно са отдадени на партията“ партийните войници; с какво желание те се жертват за партията и колко глупави и зли са враговете. Ден след ден пропагандната машина на ККП насилствено инжектира убежденията на хората, от които се нуждае ККП. Днес, ако някой гледа „Епичната поема“ на музикалния танц „Изтокът е червен“ ще осъзнае, че цялата тема и стилът на представлението е за „убийства, убийства и още убийства“.

В същото време ККП е създавала своя собствена система на реч и беседване - оскърбителен език в критикуването на масите, ласкавите думи за партията и баналните официални формалности, подобни на „Есето от осем части“. [91] Хората са накарани да говорят без да съзнават, използвайки образци на мислене, насърчаващи

„класовата борба“ и „възхваляването на партията“, както и да използват деспотичен език вместо спокойна рационалност. ККП също злоупотребява с религиозните термини и изкривява значението им.

Дори една крачка след истината е лъжа. Партийната култура на ККП злоупотребява с традиционния морал до известна степен. Например традиционната култура цени „вярата“ – така прави и ККП. Но това, което насърчава, е „вярност и честност към партията“. Традиционната култура набляга на „почит към родителите“. ККП може да хвърли в затвора онези, които не се грижат за семействата си, но истинската причина за това ще бъде, че в противен случай те ще се превърнат в „товар“ за правителството. Когато на партията е угодно от децата се изисква да се разграничат от своите родители. Традиционната култура набляга на „лоялността“. Въпреки това „хората са от върховно значение; нацията идва на следващо място, а на последно е управникът“. Лоялността, предпочитана от ККП, е „сляпа вяра“ – толкова сляпа, че хората са задължени да вярват в партията безусловно и да ѝ се подчиняват без въпроси.

Думите, използвани от ККП, са много подвеждащи. Например тя нарича гражданска война между Куоминтан и комунистите „Освободителна война“, все едно хората са били освободени от потисничество. ККП нарича времето след 1949 г. „Период на създаване основа за нацията“, докато всъщност Китай съществува много преди това. ККП просто основава нов политически режим. Тригодишния велик глад [92] е наречен „три години природно бедствие“, докато то изобщо не е природно, а изцяло причинено от хората. Въпреки това след като чуват тези думи да се използват във всекидневния живот, хората несъзнателно приемат идеологиите, които ККП се опитва да вмени.

В традиционната култура музиката се възприема като начин за ограничаване на човешките желания. В „Книга за песента“ (Юе Шу), том 24 от „Записки на историка“ (Ши Джъ), Сима Чيان (145-85 г. пр.Хр.) [93] казва, че човешката природа е мирна; усещането за външните неща влияе върху емоциите и подбужда чувството за любов и омраза съобразно характера и мъдростта на човека. Ако тези емоции не се ограничават, човек вечно ще бъде изкушаван от външни съблазни, сливайки се с вътрешните чувства, което ще доведе до извършване на множество лоши дела. Така Сима Чيان твърди, че императорите в миналото използвали ритуали и музика, за да ограничават хората. Песните трябва да са „насърчителни, но не неприлични; тъжни, но не прекалено печални“. Те би трябвало да изразяват чувства и желания, но да държат контрол върху емоциите. Конфуций казва в „Аналектите“: „Триста строфи на Одите“ (един от шестте класики, компилирани и редактирани от Конфуций) могат да бъдат обобщени в едно изречение: „Не мисли зло“.

Такова прекрасно нещо като музиката се използва от ККП като метод за промиване съзнанието на хората. Песни като „Социализмът е добър“, „Нямаше да има Китай без комунистическата партия“ и много други, се пеят от детската градина до университета. При пеенето на тези песни хората подсъзнателно приемат значенията на стиховете. Нещо повече, ККП присвоява мелодиите на повечето мелодични народни песни и им слага текстове, величаещи партията. Това довежда едновременно до унищожаване на традиционната култура и реклама на партията.

Като един от класическите документи на ККП, „Речта на Ян’ан-ския форум за литература и изкуство“ на Мао [94] поставя културните стремежи и армията на „два противоположни бойни фронта“. В нея се твърди, че не е достатъчно само да има въоръжена армия, а е необходима и „армия на литературното изкуство“; „литературното изкуство трябва да спаси политиката“ и „литературното изкуство на пролетариата.... е „винтовете и лагерите“ на революционната машина“. Цялостната система на партийната култура е развита на база това, а в сърцевината ѝ стоят атеизъм и класова борба. Тази система е напълно противоположна на традиционната култура.

Партийната култура оказва огромна подкрепа на ККП в спечелването на контрол и власт над обществото. Подобно на армията, затворите и полицейската сила, партийната култура също е машина за насилие, която осигурява различен вид жестокост – „културна жестокост”. Тази културна жестокост подкопава волята на хората и задружността на китайския народ, унищожавайки 5000 годишна традиционна култура.

Днес много китайци са абсолютно невежи относно същността на традиционната култура. Някои дори равняват 50-те години на партийна култура с 5000 години на китайската традиционна култура. Това е тъжен факт за китайската нация. Мнозина не осъзнават, че противопоставянето на така наречената традиционна китайска култура на практика е противопоставяне срещу партийната култура на ККП, а не срещу истинската традиционна култура на Китай.

Много хора се надяват да заменят съществуващата китайска система със западен образец. Всъщност западната демокрация също се основава на културата, особено на християнството, което твърди, че „всички са равни пред Бог” и по този начин уважава човешката природа и избор. Как е възможно тогава деспотичната, антихуманна партийна култура на ККП да бъде използвана за основа на демократична система от западен тип?

Заклучение

Китай започва да се отклонява от традиционната си култура през династията Сонг (960-1279 г. сл. Хр.) и оттогава тази култура претърпява постоянно опустошение. След движението от 4 май 1919 г. [95] някои интелектуалци, нетърпеливи да постигнат бърз успех и полза, се опитват да открият път за Китай чрез отвърщане поглед от традиционната китайска култура и насочване към западната цивилизация. Въпреки това конфликтите и промените в културната сфера остават прерогатив на академичните среди без намесата на държавните органи. Когато се ражда ККП обаче, тя превръща културните конфликти във въпрос на живот и смърт, както и в непряка злоупотреба чрез „възприемане на остатъците и отхвърляне на същността”.

Унищожението на националната култура също е напредък към създаването на партийна култура. ККП подчинява човешкото съзнание и морално отсъждане, карайки хората да обръщат гръб на традиционната култура. Ако националната култура бъде напълно унищожена, същността на нацията ще изчезне заедно с нея, оставяйки думата „нация” без съдържание. Това не е преувеличено предупреждение.

В същото време унищожаването на китайската традиционна култура довежда до неочаквани физически щети.

Традиционната култура цени единението на Небето и хората, и хармоничното съвместно съществуване на хората и природата. ККП показва изключително силно желание да се „бори с Небето и Земята”. Тази култура на партията пряко е довела до сериозен упадък на природната среда на Китай в наши дни. Вземете водните ресурси за пример. След изоставянето на традиционната ценност „благородникът пази богатството, но го натрупва по честен път”, китайският народ безскрупулно опустошава и замърсява околната среда. Понастоящем повече от 50 000 км (или 30 000 мили) от китайските реки са неподходящи за отглеждане на риба. Над една трета от подводните води са отровени преди десет години и положението се влошава все повече. По реката Хуайхъ се случи нещо много странно - дете, което си играело в пълната с петрол река, направило искра, която при допира с повърхността на водата подпалила

пламък висок пет метра. С разнасянето на огъня повече от десет върби в околността били опожарени. [96] Не е трудно да се разбере, че онези, които пият вода от такава река ще се разболеят от рак или други странни болести. Има и други екологични проблеми като обезлесяването и солеността в северен Китай, и промишленото замърсяване в развитите райони – всичко това е свързано със загубата на уважение към природата в обществото.

Традиционната култура уважава живота. ККП твърди, че „бунтът е оправдан” и „борбата срещу човешките същества е пълна с радост”. В името на революцията партията може да убие или да обрече на гладна смърт десетки милиони хора. Това кара хората да не ценят живота, което от своя страна окуражава разпространението на фалшиви и отровни продукти на пазара. В град Фуян, провинция Анхуи например много здрави деца развиха къси крайници, тънки и слаби тела и уголемени глави по време на периода на кърмене. Осем деца умряха от странни болести. След проведено разследване беше установено, че болестта е причинена от отровно мляко, произведено от алчен производител. Някои хора хранят раци, змии и костенурки с хормони и антибиотици, смесват промишлен спирт с вино за пиене, полират ориза с промишлени мазнини и избелват хляба с промишлени препарати. В продължение на осем години производител от провинция Хенан произвел хиляди тона готварско олио, което съдържало канцерогени като отпадъчно олио, добито от хранителни остатъци или изхвърлена глина, съдържаща остатъчни мазнини след употреба. Произвеждането на отровни храни не е явление, присъщо единствено на Китай, но пък се среща из цял Китай. Това е пряко свързано с преследването на материална облага, идваща от унищожаването на културата и последващия упадък на човешкия морал.

За разлика от абсолютния монопол и изключителност на партийната култура, традиционната култура има огромно обединяващо влияние. По време на прогресивната династия Танг будистките учения, християнството и други западни религии съжителстват хармонично с даоистката и конфуцианска мисъл. Автентичната традиционна китайска култура запазва отворено и толерантно отношение към западната цивилизация. Четирите „тигъра” (Сингапур, Тайван, Южна Корея и Хонг Конг) са създали „Нова Конфуцианска” идентичност. Техните напреднали икономики са доказали, че традиционната култура не е пречка за социалното развитие.

По същото време автентичната традиционна култура измерва качеството на човешкия живот по-скоро на база щастието отвътре, отколкото на материалния комфорт. „Предпочитам да няма кой да говори зад гърба ми, отколкото някой да ме хвали в лицето; по-добре да ми е мирно на душата, отколкото удобно на тялото”. [97] Тао Юанмин (365-427 г. сл. Хр.) [98] живял в бедност, но запазил духа си: „бера богородички под източната ограда и гледам Източната планина в далечината”.

Културата не предлага отговори на въпросите как да повишим промишлената продукция или каква социална система да възприемем. Но тя играе важна роля в осигуряването на морален водач и ограничител. Истинското възстановяване на традиционната култура е възвръщане смирението пред Небето, Земята и природата, и благоговението пред Бог. Тя ще позволи на човечеството да живее хармонично с Небето и Земята и да се наслаждава на блажени старини.

Бележки:

- [1] Пангу е първото същество и създател на цялата китайска митология
- [2] Нюа е богинята-майка, създала човечеството според китайската митология
- [3] Шенон (буквално „Небесният фермер”) е легендарен герой в китайската митология, живял преди 5000 години; той научил древните да се занимават със

- земеделие; рискувал живота, за да изпробва стотици лековити (и отровни) билки и различни растения в природата, които са от особена важност за развитието на традиционната китайска медицина
- [4] Канджие или Кан Джие е приказан легендарен герой в древен Китай, за който се говори, че е бил официалният историк на Жълтия император и създател на китайските йероглифи; на негово име е именуван компютърният китайски шрифт
- [5] От „Тао-те-Чин“ или „Дао де Джин“, един от най-известните даоистки текстове, написан от Лао Дзъ
- [6] Уводни бележки на „Великото учение“ на Конфуций
- [7] От „Записките на историка“ (Шъ Джъ), също преведена като „Записките на великия книжовник“ на Сима Чيان (145-85 г. пр. Хр.), който бил първият историк. Книгата документира историята на Китай и съседните страни от древни времена до негово време. Методът на историография на Сима Чيان е уникален и служи за модел на официалните исторически документи на имперските династии през последните 2000 години.
- [8] От „Аналектите“ на Конфуций
- [9] пак там
- [10] пак там
- [11] Конфуций казва във „Великото учение“: „Със самоусъвършенстването на хората ще се регулира семейството. С регулиране на семействата държавите ще са правилно ръководени. С правилно управление на държавите цялото царство ще е щастливо и спокойно“.
- [12] Дон Джоншу (прибл. 179-104 г. пр. Хр.) – конфуциански мислител от династията Хан; в трактата „Три начина за хармонизиране на хората с Небето (Тиен Рен Сан Чъ)“ казва: „Ако Небето се запази, Дао не се променя“.
- [13] „Пътешествие на Запад“, известно в западните страни като „Маймунският крал“, е написана от Уу Чън’ен (1506-1582 г.); книгата е един от най-популярните класически китайски романи. Основава се на истинска история за известен китайски монах от династията Танг – Шуан Джан (602-664 г.), който пропътувал пеш до мястото, където е днешна Индия, родното място на будизма, за да търси свещените текстове. В книгата Пигси и Санди са определени от Буда да станат ученици на Шуан Джан и го придружават на Запад в търсене на свещените текстове. Те преминават през 81 опасности и бедствия преди да стигнат запада и да постигнат Истинския Плод.
- [14] „Сънят за червените къщи“ (Хун Лоу Мън), също преведен като „Сънят за червената стая“, е написана от Цао Шучин (или Цао Шуче-Чин) (1715–1763 г.) от династията Чин. Това е трагична любовна история в условията на упадък на аристократично семейство. Развивайки се около тази основна тема романът разкрива широка и раздвижена панорама на социалната история. Той демонстрира забележителен и блестящ набор от герои, като главните са Джиа Баою и Лин Даю. Широкообхватната и точно премерена структура на романа, заедно с литературните заслуги под формата на изключителен език, го правят световно признат като образец за класическия роман в Китай.
- [15] „Изгнаниците от тресавището“ (също преведена като „Героите на водната шир“) е един от великите китайски класически романи, написан през XIV век от Шъ Май’ан. Тези изгнаници са 108 мъже и жени. Интриги, приключения, убийство, война и романтични истории са представени в къс разказ от традиционния китайски разказвач.
- [16] „Трите царства“ – един от най-популярните китайски класически романи, написан от Луо Гуанджон (1330-1400 г.) на основата на история на периода на Трите царства (220-280 г. сл. Хр.). Той описва сложни и вълнуващи битки за трона сред представителите на трите най-големи политически сили: Лиу Бей, Цао Цао и Сун Чуан; фокусира се върху различни велики таланти и смели стратегии през този период.
- [17] „Романът на източен Джоу“ – роман, първоначално написан от Юу Шаою от династията Мин, пренаписан от Фън Менлон в края на династията Мин и последващо ревизиран от Цай Юанфан от династията Чин. Разказва за време от

над 500 години, между Пролетния и Есенния Период (770-476 г. пр. Хр.) и периода на Воюващите държави (475-221 г. пр. Хр.).

- [18] „Пълната история на Юе Фей” е написан от Чиан Цай през династията Чин. Романът описва живота на Юе Фей (1103-1142) от Южната династия Сонг, един от най-известните генерали и патриотични герои в китайската история. Генерал Юе Фей се изявява в битките срещу нашествениците от северната народност Джин. Обвиняват го в престъпления, които не е извършил, изпращат го в затвор и го екзекутират, когато вицепремиерът Чин Хуи се опитва да елиминира военната партия. По-късно от Юе Фей са свалени безпочвените обвинения и в негова чест построяват храм. На гроба му са монтирани четири чугунени статуи. Коленичили, с голи гърди и ръце на гърбовете, те представляват отговорните за убийството на Юе Фей. Генералът се превръща в образец за лоялност към страната в китайската култура.
- [19] Този цитат е от „Откъси от избрани Даоистки свещени текстове” (Дао Цан Джи Яо) от династията Чин.
- [20] Вижте [8]
- [21] От речта на Мао на осмата сесия на десетото пленарно заседание на ККП.
- [22] В оригиналната си реч Мао използва игра на думи: Аз съм като монах, държащ чадър – без Дао (или Фа; каламбур за „коса”) нито Небеса (каламбур за „небе”).
- [23] Джие е името на последния управник на династията Шиа (около 21-16 г. пр. Хр.), а Джоу е името на последния управник на династията Шан (около 16-11 г. пр. Хр.). И двамата са известни като деспоти.
- [24] Уен Тианшан (1236-1283 г. сл. Хр.) – военен командир, който се борил срещу монголските войски, за да запази целостта на династията Сонг; убит на 9 януари 1283 г. при отказ да се предаде на монголците, след като е пленен.
- [25] От „Менциус” (Mencius)
- [26] От много известно изказване на Менциус: „Животът е моето желание, справедливостта – също. Когато не мога да имам и двете заедно ще държа на справедливостта за сметка на живота”.
- [27] От „Комунистическия интернационал”. Китайският превод буквално означава: „Никога не е имало спасител и ние не разчитаме на Бог; за да бъдат хората щастливи изцяло разчитаме на себе си”.
- [28] Император Таиуу на Северната Уей, наричан още Туо Тао (424-452 г. сл. Хр.)
- [29] Император Узон от династията Тан още наричан Ли Ян (840-846 г. сл. Хр.)
- [30] Император Уу от Северната династия Джоу още наричан Юу Йон (561-579 г. сл. Хр.)
- [31] Император Шизон от Късната династия Джоу още наричан Чаирон (954-959 г. сл. Хр.)
- [32] Лозунг, използван в средата на 60-те години по време на Културната революция.
- [33] Храмът на белия кон – първия будистки манастир в Китай, построен през 68 г. сл. Хр., единадесетата година Йон Пин в Източната Династия Хан (25-220 г. сл. Хр.).
- [34] На езика Дай свещеният текст Бейе се произнася Танлан; Бейе е субтропично растение, принадлежащо към семейството на палмите; високо с дебели листа, които предпазват от нощни пеперуди и изсъхват много бавно; в древни времена, когато хартията още не е била открита, предшествениците на Дай използвали листата на Бейе за писане; буквите написани върху листата се наричат кореспонденция Бейе, а писанията върху тях – Танлан (Бейе) текстове.
- [35] Парк Шианшан, наричан още Парк на благоуханните хълмове се намира на 28 километра (17 мили) северозападно от центъра на Пекин. Първоначално е построен през 1186 г. през династията Джин; превръща се в летен курорт за имперските семейства през династиите Щан, Мин и Чин.
- [36] От „Колко културни реликви са опожарени” на Дин Шу.
- [37] Червените гардове са цивилни граждани, пряко осъществяващи политиката на Великата културна революция; най-младите са около 15-годишни.
- [38] Летният дворец се намира на 15 километра (9 мили) от Пекин и е най-голямата имперска градина в Китай с история повече от 800 години.

- [39] Храмът Лоугуан е известно даоистко светилище в Китай; той е почитан като „първата земя благословена на Земята“; храмът се намира на хълма, северно от планините Джонан, на 15 километра (9 мили) югоизточно от район Джоуджъ и на 70 километра (42 мили) от град Ши’ан.
- [40] Ли е китайска мярка за дължина (1 ли е 0.5 км или 0.3 мили).
- [41] Император Гаозу от династията Танг, наричан още Ли Юан (618-626 г. сл. Хр.), първия император на династия Танг.
- [42] Народните комуни (Ренмин Гоншъ) преди са били най-високите от общо три административни нива на селските райони през периода от 1958 до 1982 г. в КНР. Комуните имат правителствени, политически и икономически функции. Те са най-големите колективни единици, които са разделени на производствени бригади и производствени отбори. След 1982 г. те са заменени от общините;
- [43] Вижте [36]
- [44] „Махаяна Махапаринирвана Сутра“ претендира да е последния свещен текст на Махаяна на Буда, предаден през последния му ден като човек; в нея се твърди, че съдържа есенцията на всички текстове на Махаяна.
- [45] От Тайшо Трипитака, том 1, номер 7, „Махаяна Махапаринирвана Сутра“; временния превод е в процес на подобряване.
- [46] От „Теория и практика на потискането на религиите от Китайската комунистическа партия“ на Бай Джъ; Website: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm> (на китайски).
- [47] Мукти означава ръчна Дхарма, или преподаване и предаване на Закона; мукти още може да се преведе като „освобождаване, излизане от ограниченията и получаване на свобода, свобода от прераждането, от кармата, от заблудите, от страданието“; означава нирвана и също свобода чрез Даяна (медитация); целта е да се избяга от самсара (прераждане).
- [48] Нирвана в будизма и индуизма е състояние на блажен мир и хармония отвъд страданията и страстите на индивидуалното съществуване; състояние на единство с вечния дух.
- [49] Потушаване на кампанията на контрареволуционерите става по насилствен път с бивши членове на тайни общества, религиозни асоциации и Куоминтан (КМТ) в началото на 1951 година.
- [50] „Война за противопоставяне агресията на САЩ и в помощ на Корея“, както я нарича ККП избухва през 1950 г; на Запад е известна като Корейската война.
- [51] Уу Яозон (1893-1975 г.) и други публикуват така наречените „Средства за китайските християни да оказват влияние в построяването на нов Китай“, известен още като „Иновационен манифест на трите „само“ през 1950 г. и впоследствие създават църквата „Триединство“.
- [52] Великата зала на народа, построена през 1959 г., се намира в западната част на площад Тянанмън. Там се организират срещите на Народния конгрес на Китай.
- [53] Вижте [46]
- [54] Кесая – роба на монах или свещеническо расо
- [55] Джан Боджун (1895-1969 г. сл. Хр.) е един от основателите на „Китайска демократична лига“, демократичната партия в Китай; той е определен като „дяснонастроен номер едно“ през 1957 г. от Мао Цзедун и е от малкото „дяснонастроени“, обезщетени след Културната революция.
- [56] Император Хуизон от династията Сонг още наречен Джао Джъ (1100-1126 г. сл. Хр.).
- [57] Су Донпо (1036-1101 г. сл. Хр.), известен китайски поет и писател от династията Сонг; един от осемте майстори на прозата през династиите Сонг и Танг.
- [58] Уен Джънмин (1470-1559 г. сл. Хр.) – китайски художник от династията Мин.
- [59] Тан Боху (1470-1523 г. сл. Хр.) – прочут китайски учен, художник и поет от династията Мин.
- [60] Джин е мярка за тегло в Китай; 1 джин е 0,5 кг
- [61] Вижте [36]
- [62] От стихотворението на Мън Хаоран (689 – 740 г. сл. Хр.), който е известен поет от династията Танг.

- [63] Уан Шъ Джи (321-379 г. сл. Хр.) – най-известният калиграф в историята, от династията Танг.
- [64] Оригиналният „Пролог Лан Тин“, за който има данни, че е написан Уан Шъ Джи в началото на кариерата си на калиграф (на 51 г., 353 г. сл. Хр.) е всепризнат като най-важната творба в историята на китайската калиграфия.
- [65] Уу Чън’ен (1506-1582 г. сл. Хр.) – китайски романист и поет от династията Мин, автор на „Пътешествие на Запад“, един от четирите най-добри китайски романа.
- [66] Уу Джиндзъ (1701-1754 г. сл. Хр.), изтънчен писател от династията Чин, автор на „Учените“ (Рулин Уаишъ, също известен като „История на учените“).
- [67] Проза, написана от Оуян Шиу (1007-1072 г. сл. Хр.), един от „Осемте велики майстори на династиите Танг и Сонг“; той нарича себе си „стар пияница“.
- [68] Алтернативно име на Червените гардове
- [69] Енциклопедия Йонгль или Йонгль Дадиан е поръчана от император Йонгль от династията Минг; счита се за най-ранната и велика енциклопедия в света; две хиляди учени са работили по този проект; включени са 8000 текста от древни времена до ранния период на династията Минг; завършена през 1408 г. включва 22 000 ръкописа и заема 40 кубични метра (1400 кубични фута).
- [70] Лин Биао (1907-1971 г.), един от висшите лидери на ККП, служил по времето на Мао Цзедун като член на Политбюро, като заместник-председател (1958 г.) и министър на отбраната (1959 г.); опитва се да избяга от Китай, но самолетът му се разбива на път за Монголия и той умира.
- [71] „Лиан Шиао“ представлява група назначени писатели, сред които Джоу Йилиан, който заради писането си в групата получава анонимно писмо от стар приятел, за „изключително безсрамие“.
- [72] Император Чин Шъ Хуан (259-210 г. сл. Хр.), още наричан Йин Джън, е първия император в историята, обединил Китай. Той стандартизира писания език, валутите, теглата и мерките, и заповядва построяването на Великата китайска стена; всичко това влияе в голяма степен на китайската история и култура; той заповядва изгарянето на книгите на различни школи като конфуцианизма и даоизма; веднъж заповядва 460 конфуциански ученици да бъдат изгорени живи; по-късно в историята тези събития са наречени „изгаряне на книгите и погребването на конфуциански ученици“; той построява огромен мавзолей за себе си и армията Тера-кота на гроба на император Чин става известна като едно от осемте чудеса на света.
- [73] От „Писания на Мао Цзедун“, 1949-1976 г. (том 2)
- [74] От творбата на Мао „Поправете партийния стил на работа“ (1942 г.)
- [75] От творбата на Мао “ Разговори на Ян’анския форум за литература и изкуство” (1942 г.)
- [76] Уу Шун (1838-1896 г. сл. Хр.), първоначално Уу Чъ, роден в Тангйи, Шандон; след като изгубва баща си в ранна възраст семейството му обеднява; принуден е да проси храна, за да нахрани майка си и става известен с просията си в името на почитта към семейството; след смъртта на майка си просията се превръща в единствен начин за преживяване; с парите от просенето той организира безплатни училища.
- [77] Ху Фън (1902-1985 г.), учен и литературен критик, противопоставил се на теоретичната политика за литературата на ККП; изгонен от партията през 1955 г. и осъден на 14 години затвор.
- [78] От „Избрани творби на Мао Цзедун“ (том 5), “ Нещата започват да се променят” (1957г.)
- [79] Чиан Бочън, „Култура на ориента“, четвърто издание (2000 г.).
- [80] Студентското движение от „4 юни“ е подето между 15 април и 4 юни, от студенти подкрепящи демократичните реформи в Китай; по-късно е потушено от Народната освободителна армия и е наречено от международната общественост „Масовото убийство на 4 юни“.
- [81] Управление, специално създадено да преследва Фалун Гонг, с абсолютна власт над всички нива на администрацията в партията и всички политически и юридически органи.

- [82] „Класов произход“ (кръвен, родствен) – теория, според която нечия природа се определя от класата на семейството, в което човек е роден.
- [83] От песента от модерната опера "Легенда за червения фенер" – популярна творба, служеща за образец през Културната революция (1966-1976 г.).
- [84] Му е единица за измерване на площ в Китай. Едно му е 0.165 акра
- [85] „Трите представи“ – според тях партията трябва винаги да представя тенденцията на развитие на напредналите производителни сили в Китай, ориентацията на напредналата китайска култура и основните интереси на преобладаващото мнозинство в Китай.
- [86] Въвеждаща реч на първата сесия на Първия национален конгрес на КНР (15 септември 1954 г.)
- [87] „Синдромът на червеното око“ – еквивалент на западния израз „зеленоокият“ – използва се, за да опише човек, който се чувства неудобно и в неравностойно положение, когато види, че другите се справят по-добре от него и смята, че той е човекът, който трябва да се справя по-добре.
- [88] Популярна пиеса, служеща за образец по време на Културната революция (1966-1976 г.); в народната легенда белокосото момиче е безсмъртна, която живее в пещера, има свръхспособности, с които възнагражда доброто и наказва злото, подкрепя праведността и ограничава порочността; но в модерната китайска опера тя е описана като момиче, което е принудено да избяга в пещера, след като баща ѝ е пребит до смърт за това, че отказва да я омъжи за възрастен земевладелец; косата ѝ побелява от недохранване; тази история се превръща в една от най-популярните драми в Китай и подхранва омраза към земевладелците.
- [89] „Войната в тунела“ (Дидао Джан), чернобял филм, в който Китай твърди, че партизаните от централната част на страната са се били с японските нашественици в различни подземни тунели през 40-те години.
- [90] „Войната на мините“ (Дилей Джан), чернобял филм от 1962 г., в който се твърди, че партизаните от провинция Хъбей са се били с японските нашественици с ръчно направени мини през 40-те години.
- [91] Литературна композиция, предписана за имперските граждански церемонии, известна със своята суха форма и липса на идеи.
- [92] Великият глад (1959-1961 г.) в Китай е най-големият глад в човешката история; счита се, че броят на жертвите от него е между 18 и 43 милиона души.
- [93] Вижте [7]
- [94] От Мао Цзедун (1942 г.).
- [95] Движението от „4 май“ е първото масово движение в съвременната китайска история; започва на 4 май 1919 година.
- [96] Чън Гили, „Предупреждението на река Хуайхъ“ (1995 г.).
- [97] От „Прологът – как Ли Юан се завръща към Пангу“ от Хан Ю (768-824 г. сл. Хр.), един от „Осемте велики майстори на прозата през династиите Танг и Сонг“.
- [98] Тао Юанмин (365-427 г. сл. Хр.), също известен като Тао Чан, велик поет на китайската литература.

(Текстът е обновен на 21 септември 2005 година)